

Holland 32

Dennis van Ellen

Holland 32

(Utrecht Trilogie 1)

(2023)

Dennis van Elten

Schrijver: Dennis van Elten

Coverontwerp: Dennis van Elten

ISBN: 9789465461281

© Dennis van Elten

Brave New Books

2026

*“En hoe verder hij ging des te langer was zijn terugweg
(C.C.S. Crone)”*

Voor Lucas zonder jou ben ik niet compleet.

Proloog: De onmogelijke situatie (2028)

*“Vandaag zou een van de moeilijkste dagen uit zijn leven
worden”*

2028

13 augustus, Utrecht

23.00

De Amsterdamsestraatweg heeft altijd een slechte naam gehad, ondanks dat er alles aan gedaan is om de straat een beter imago te geven: de winkels zijn opgeknapt en er is meer politie ingezet voor de veiligheid. Dit neemt niet weg dat het er nog steeds niet erg gezellig is in de avond. Deze warme avond klinkt er muziek uit de open deuren van de verschillende kroegjes en eetgelegenheden. De geur van verschillende soorten eten verspreidt zich door de lucht. Een gehaaste pizzabezorger scheurt met zijn scooter over de weg, onderweg naar zijn volgende klant. Een man loopt met zijn tasje eten de grillroom uit. Een paar tellen later word de stilte op de Amsterdamsestraatweg bruuut doorbroken door een grote knal en het gerinkel van glas dat volgt.

22.50, *Frederick Thoren*

“De week begon al rot. Gisteren maakte Alida het uit, omdat ze vond dat ik teveel tijd achter de computer doorbracht. Wist die bitch dan niet dat ik mijn centen moet verdienen achter de computer. Het is wel waar dat ik meer tijd achter de computer doorbreng sinds ik die grote klus van die zakenman heb binnengehaald. Ik moest voor hem een speciaal programmaatje schrijven.” Mijn vingers strelen over de USB-stick die ik in mijn handen heb. Het geld dat dit klusje oplevert is erg welkom. Over een week is mijn zusje Tilly jarig en ik wil voor haar verjaardag een mooi setje bling kopen. “Mijn zusje is mijn alles, ik heb zoveel foute vriendjes bij haar moeten weggagen. Maar ach, dat doe je toch als grote broer.”

Terwijl ik de grillroom binnen loop krijg ik een blik van herkenning van Ali. Ali kent mij van school. “Hai habibi, laat jouw oom je nog steeds in de buurt van de kassa komen?” “Dat moet jij zeggen Freddie, heb je weer zaakjes vandaag?” “Hoe kom je daarbij Ali?” Deze afspraak is geheim, want als mijn pa er achter zou komen zou er wat zwaaien. Mijn vader is politieagent zou mij zo een avondje in de cel laten bakken gewoon om mij een lesje te leren. Hij is een harde. “Freddie, habibi, ik weet van niets dat weet je toch. Er zijn alleen net twee mannen naar binnen gekomen en zij vroegen naar jou.” Ali wijst naar twee nogal gespierde mannen die in de hoek

een booth hebben en daar een broodje Döner kebab eten. Even moet ik slikken. Snel loopt ik naar het toilet om wat water in mijn gezicht te gooien, waarna ik met rechte rug, brede schouders en neutrale uitdrukking op zijn gezicht op de mannen afloopt. “Heren, mijn naam is Magic Fred en ik hoorde dat jullie mij zoeken.” Magic Fred is de naam die ik bij al mijn computerhandelingen gebruikt, wel zo makkelijk. “Magic Fred hè, kun je dan ook een kunstje voor ons doen?” Vraagt de eerste man met een brede glimlach op zijn gezicht. Een restje knoflooksaus wordt zichtbaar als hij begint te lachen.

“Ik ben Jan en dit is Kees.” Jan wijst naar de tweede man naast hem. Kees lijkt een type dat uit de sportschool is komen rollen, alleen dan in een donker pak. Dit zijn geen mannen om de verkeerde grapjes mee uit te halen. “De baas wil je boven spreken, hij heeft hier een kamertje geregeld.” De heren staan op en begeleiden mij naar de keukendeur. Deze deur ken ik wel omdat ik hier vaak met Ali naar boven ga om na sluitingstijd stiekem jointjes te roken. Als je de deur open doet kun je rechtdoor de keuken in waar ook de voorraadkast staat. Gelijk aan de linkerkant zit een deur en als je die open doet kun je een steile trap op naar boven. Helemaal bovenaan is een ruimte met een bank, TV en een tafeltje. Het ziet er een beetje treurig uit. Het enige wat opvalt in deze kamer is het gedrocht. Het gedrocht is een grote ouderwetse gasketel. Deze wordt gebruikt om de kamer warm te houden. Als wij hier roken moeten we uit de buurt blijven van de gasketel.

In de hoek van de kamer staat een man met zijn rug naar mij toe en de twee mannen Jan en Kees. “Zo knul, heb je het programma geschreven waar ik om gevraagd heb?” Vlug droog ik mijn klamme handen af aan mijn broek en antwoordt: “Ja meneer, alles is uitgewerkt volgens wens. Als iemand dit virusje op zijn pc krijgt kan hij gelijk zijn pc weg doen. Dit virus valt zelfs de server aan van de persoon die aan het werken is, het is een soort dat te vergelijken is met een Electro Magnetic Pulse. Hij legt gelijk alles plat zonder genade en zonder pardon.” Uit ervaring weet ik dat deze klant van een beetje grootspraak houdt. De man draait zich om maar door het felle

licht van buiten kan ik niet goed zien wie het is. Een koude hand neemt de USB stick aan. De man loopt richting de deur en voor dat hij verdwijnt zegt hij “Jan en Kees zullen met je afrekenen. Pak je portemonnee maar.” Jan leunt onhandig tegen het gedrocht, terwijl Kees bij de tafel aan het raam is gaan staan. Hij kijkt kort naar buiten en lacht. “Magic Fred moet je eens kijken volgens mij kan die pizzabezorger daar buiten de weg niet vinden. Wat een sukkel, hij rijdt de hele tijd al rondjes.

Terwijl hij praat, pakt hij een zilverkleurig koffertje en klapt hij deze open. In het koffertje liggen een aantal stapeltjes met papier geld, allemaal briefjes van 100. “De baas is ouderwets en doet alles nog ouderwets met cash.”

Terwijl Frederick over de koffer buigt merkt hij niet dat Jan zijn pistool pakt. Het is een Colt Gouvernement 1911 met geluidsdemper. Hij mikt dit pistool op het achterhoofd van Frederick. Vanaf dat moment gaat alles heel snel. Jan haalt de trekker over, een vonkje van het pistool vermengt zich met het gas van Het gedrocht. Frederick krijgt een kogel in zijn achterhoofd en zijn lichaam valt richting het raam net voordat het gedrocht in een grote vlammenzee ontploft. De enorme kracht van de ontploffing duwt het levenloze lichaam van Frederick via het raam naar buiten. De vlammen volgen hem het raam uit.

22.58, Willem Buis en Achmed Tahir

Willem Buis en zijn partner Achmed Tahir zijn al twee jaar van de politieschool af. Sinds het eerste jaar zijn zij goede vrienden. Willem is een echte man van het volk met zijn hart op de goede plek en hij is zeker niet op zijn mondje gevallen. Achmed is een stuk jonger dan Willem. De vooroordelen over zijn Marokkaanse achtergrond hebben ervoor gezorgd dat hij niet alle kansen kreeg die het leven te bieden had, waardoor hij niet altijd het rechte pad heeft bewandeld toen hij nog jong was. Hij heeft zijn leven op de rit gekregen en heeft een gezin. Ook wil hij een goed voorbeeld voor zijn broertje zijn die nog steeds het verkeerde pad bewandeld. De mannen lopen hun route die hen over de Amsterdamsestraatweg voert.

Het onderwerp van gesprek die dag is hun collega Annabel die vorige week is ontslagen. Zij is ontslagen omdat er bezuinigd moest worden op administratieve krachten. “Zij verdient dit niet, zij heeft altijd haar werk altijd goed gedaan. Er worden aan de lopende band mensen ontslagen terwijl de commissaris en zijn vriendjes rijker worden van alle bonussen en grote salarissen, ondertussen worden goede collega’s vervangen door vrijwilligers. Deze vrijwilligers krijgen een cursus van een maand en zijn dan semi-bevoegd om administratieve functies uit te voeren. Alles om voor een dubbeltje op de eerste rang te zitten,” zegt Achmed op geïrriteerde toon. “Zo gaat het toch altijd, de kleine man vangt de kl...” Willem wordt onderbroken door een harde knal.

22.58, Achmed Tahir

“Buis, het is de grillroom de Nachtegaal, ik zie dat er een grote groep mensen uit komt rennen.” Vlug trek ik een sprintje en komt pas tot stilstand als ik bij de onrustige menigte sta. “Aan de kant allemaal, nu!” Met moeite krijg ik de menigte op afstand. Dan komt er een verwarde, paniekerige Marokkaanse jongen de grillroom uit, zijn witte schort is bezaaid met vegen bloed. “Mijn oom die maakt mij af, ik had die mannen nooit binnen moeten laten.” “Welke mannen?” De jongen draait zich om en ziet een tweede agent achter hem staan. Willem laat een korte brede grijns zien nadat hij het zweet van zijn voorhoofd veegt. Door zijn overgewicht is rennen niet echt zijn ding. “Nou, zeg op, welke mannen?” Nu met een beetje irritatie in zijn stem. De jongen kijkt Willem aan en zegt: “Twee van die brede sportschoolgasten, ze waren op zoek naar Magic Fred.” “Magic Fred?” Willem kijkt verbaasd. “Magic Fred is de beste hacker van Nederland, hij verdient veel doekoes met klusjes.” “Wat voor klusjes?” De jongen heeft door dat hij zijn mond voorbij gepraat heeft en zegt: “Dat kan ik eigenlijk niet zeggen. Hij vertelt er verder weinig over.” De jongen draait zich om en wil wegllopen maar krijgt de kans niet want de grote handen van Willem grijpen hem vast. “Jij gaat mee naar het bureau, jij kunt ons vast meer vertellen”.

“Willem er moet versterking komen ik krijg deze menigte niet alleen op afstand.” Willem staat tussen het gebroken glas en ziet het lichaam van een jongen liggen. Zijn trainingspak is besmeurd met bloed door de verwondingen aan zijn lijf. Zijn benen liggen in een vreemde positie net als zijn armen die over zijn lijf liggen. Het is een lange jongen met halflang blond haar. Zijn bril is verbogen en in een van zijn glazen zit een gaatje ten grote van een kogelgat. Zijn gezicht komt hem bekend voor. Willem probeert te achterhalen waar het lichaam vandaan komt, plots volgt er een tweede knal boven Grillroom de Nachtegaal. “Achmed, zorg ervoor dat de omstanders veilig zijn. Ik roep versterking op!” Roept Willem boven de herrie uit.

De groep nieuwsgierige omstanders blijft groeien. Het lijkt wel of heel Utrecht de knal heeft gehoord. Na het oproepen

van versterking loopt Willem weer terug naar mij om te ondersteunen.

“Dit kunnen wij echt niet alleen, hoelang gaat het duren voordat er collega’s zijn?” vraag ik. “Vijf minuten, misschien langer, er is een auto-ongeluk op de Catharijne Singel, zij doen hun best.” antwoordt Willem.

23.15, Elroy Jansen en Eddie Wagenaar

Na tien minuten is de versterking nog nergens te bekennen. Na een kwartier komen er twee rechercheurs aangelopen: Elroy Jansen en zijn partner Eddie Wagenaar. De twee mannen zijn beiden kaal met een kleine sik aan hun kin. De twee rechercheurs lijken wel een tweeling. “Dat ziet er niet goed uit Elroy.” “No shit, Eddie. Volgens mij is deze arme jongen uit dat raam gevallen.” Elroy wijst naar het gebroken raam dat zich op de eerste verdieping bevindt. Eddie haalt de ID-checker uit zijn zak. Dit is niet een ID-checker zoals al een paar jaar gebruikt wordt aan de grensovergang en in de winkels om de echtheid van paspoorten en ID’s te checken, maar een draagbaar ontwerp dat binnen enkele seconden de persoon identificeert aan de hand van DNA. Een klein prikje en alles rolt over het scherm. “Zo, laten we maar eens kijken wie deze jongeman is.” Het duurt niet lang voordat Elroy het lichaam heeft geïdentificeerd. Het lichaam blijkt van Frederick Thoren te zijn en op de tablet die Elroy bij zich draagt komen de resultaten meteen op het scherm. Frederick is een doodgewone jongen, hij studeert al drie jaar deeltijd in Utrecht. Hij is ICT-medewerker ernaast als zzp’er..Hij is een druk persoon zijn ouders zien hem bijna niet. In het dagelijks leven gedraagt Frederick zich als een kluizenaar. Hij gaat naar zijn werk, volgt zijn studie en verder zondert hij zich thuis af. Zijn leven speelt zich voornamelijk af op het internet, vooral op het Social Media platform Big Sister die als vervanging is gekomen voor alle platforms die er een aantal jaar geleden waren zoals Instagram en Facebook. Eddie steekt een sigaret op en vraagt zich af waarom juist deze jongen dood moest. Hoeveel lijken hij in zijn korte leven ook gezien heeft, het went nooit.

“Elroy daar komt de ambulance. Laten wij deze informatie maar vast overdragen aan het hoofdbureau.” Er komt een

Marokkaanse agent op Elroy af. “Rechercheur Jansen wij hebben een jongen apart genomen die meer over het slachtoffer weet.” “Als de ambulance er is, neem je deze jongen mee naar Bureau Paardenveld, wij moeten naar de volgende locatie als wij hier klaar zijn.”

Elroy tikt een kort verslag op zijn tablet en drukt op send om de gegevens naar het bureau te sturen. Hun klus is geklaard, Eddie en Elroy lopen naar hun auto die verderop geparkeerd staat en rijden door naar Overvecht. Rondom de geplande sloop van het winkelcentrum zijn er rellen uitgebroken.

14 augustus

09.30, Martin Drees

Op het hoofdbureau van de Utrechtse politie komt een man binnenlopen. Hij heeft een breed postuur, met zijn peper-en-zoutkleurige haar maakt hij indruk bij de dames die er werken. Een ringbaardje maakt zijn uiterlijk af. De man is Martin Drees. Martin is niet overdreven gespierd maar hij maakt wel indruk op mensen die ruzie zoeken. Aan zijn gezicht kun je niet zien dat hij 39 is maar zijn ogen verraden dat hij al een hoop heeft meegemaakt. Hij is net zijn eerste zaak als rechercheur begonnen. Voor die tijd heeft hij zich bewezen als een gedreven straatagent.

10.00

Rechercheur Martin Drees krijgt een melding op zijn scherm dat hij zich moet melden bij zijn korpschef. Het politiewerk is wel eens persoonlijker geweest, maar sinds de nieuwste lading bezuinigingen is het meeste persoonlijk contact van de werkplek verdwenen. De wijkagenten lopen in afgekeurde Star Trek uniformen, hier ging wel een hoop geld naar toe. Heel veel administratieve taken zijn overgedragen naar vrijwilligers.

De werkvloer is tegenwoordig een open ruimte met flexplekken. Weer een stuk persoonlijkheid dat is verdwenen. Toen hij voor het eerst bij de politie kwam werken, hadden alle rechercheurs hun eigen bureau met foto's van hun gezin er op. Dit maakte de sfeer en gaf ze een plek waar zij al hun duistere ervaringen kunnen verwerken. De enige met een

eigen kantoor is de korpschef. De korpschef lijkt op een van die chefs uit een jaren zeventig tv serie. Maar als Jim Maxwell aan je kant staat dan heb je een goede aan hem. Jim Maxwell is een kleine kalende man en zijn walrus snor tekent zijn gezicht. Martin heeft al jaren contact met zijn jongere boertje Dave.

10.02

Als ik het kantoor binnenloop komt de geur van sigaren al op mij af. Officieel mag er niet gerookt worden op de werkvloer maar iedereen knijpt een oogje toe als het om Jim Maxwell gaat. Nieuwsgierigheid begint toch wel parten te spelen, ik wil wel weten wat er aan de hand is. “Chef, wat er aan de hand dat ik zo snel hier moest komen?”. “Jij bent hier nu een paar dagen als rechercheur, maar jij hebt nog nooit een slechtnieuwsgesprek gevoerd. Dit ga je nu doen, het wordt een van je eerste opdrachten.” “Wat moet ik gaan doen dan?” “Gisteren is er een jongen uit het raam boven een grillroom geblazen door een explosie. Wij verwachten dat er opzet in het spel is. Er is alleen nog geen agent naar de ouders geweest. De vader van deze jongen is je oude partner Ad.” Even heb ik het idee dat er een spelletje met mij gespeeld wordt. Ad is gisteren met pensioen gegaan, waarschijnlijk willen ze een grap met hem uithalen. “Met alle respect meneer, dit is toch geen ontgroeningsgrap?” “Ik zou niet de man die mijn alles geleerd heeft over het vak willen belasten met iets wat niet waar blijkt te zijn.” “Wie is het slachtoffer?” vraag ik aan Jim met een trillende stem.

“Frederick Thoren.” Jim haalt een bestand tevoorschijn op zijn beeldscherm en daar rollen de foto’s van een verminkte Frederick Thoren uit. Het lijkt even of alle lucht uit mijn longen wordt gezogen. Het slachtoffer is mijn neefje. Jim komt bij mij en zegt: “Martin ik snap dat dit hard aankomt en je eerste instinct is om de dader te willen grijpen, maar de regels laten dit niet toe. Dus voor de duidelijkheid: jij wordt belast met de zaak Thoren. Maar voor je familie lijkt het mij wel fijn als een bekend gezicht het slechte nieuws vertelt.” “Maar meneer...” ik krijg de woorden niet uit mijn keel, ik besluit het over een andere boeg te gooien en mijn professionaliteit te laten zien. “Frederick komt uit een middenstandfamilie, zijn vader Ad is

een oud politieagent, maar dat wist u al natuurlijk. Zijn moeder Jannie is een gepensioneerd officemanager.” Dit alles vertel ik alsof ik het oplees uit een boek. Toen ik hier kwam werken hebben Ad en ik bewust besloten om onze familieband te verzwijgen, om zo scheve ogen te vermijden. Alleen personeelszaken was op de hoogte. Waarschijnlijk heeft Jim die link nooit gelegd tot op vandaag.

“Hoe weet je dit allemaal, Martin?” vraagt Jim nieuwsgierig.

“Het slachtoffer is mijn neefje.” Even is het stil in de kamer. Ik kan de schrik van Jims gezicht aflezen. Ik vraag mij ondertussen af hoe ik dit aan mijn zus moet vertellen.

Jim kijkt mij aan. “Dat verandert de zaak, ik draag het over aan Rey.” Even is het stil, dan bedenk ik mij dat zij het beter van mij dan van een vreemde kunnen horen. “Laat mij wel het gesprek doen, ik heb liever dat mijn zussie het van mij hoort dan van een wildvreemde.” Ik heb er al spijt van nadat de woorden mijn mond uit zijn.

Bij de gedachte krijg ik een brok in mijn keel. Mijn zus is alles voor mij en nu ga ik haar hart breken.

“Er zit niets anders op.” Met lood in mijn schoenen loop ik het bureau uit, op weg naar mijn zus. Nu moet ik het leven van mijn grote zus op de kop zetten. De vrouw die mij opgevoed heeft. Mijn ogen vallen nog op de versieringen van de dag daarvoor, opgehangen ter gelegenheid van het afscheidsfeest van Ad. Hoe kan ik hem ooit nog onder ogen komen?

Deel 1:

De dag dat alles veranderde

*“De machtige leeuw zit op zijn knieën met zijn kop omlaag,
wachtend op de genadeklap”*

2028-2030

DE KRONIEK

Eindjaarsuitgave

31 december 2028

Terreuraanval op het Binnenhof stort Nederland in diepe rouw

12 augustus

Nederland rouwt. Nog nooit heeft er een dergelijke aanval plaatsgevonden op Nederlands grondgebied. Met de aanslag op De Ruiter is een man verloren gegaan die volgens sommige Nederlanders het land uit de crisis ging trekken. Volgens anderen was hij de oorzaak van het voortduren van de crisis. Het bekendste beeld dat iedere Nederlander van hem heeft is zijn grote grijns, en zijn uitspraak naar een kleuterklas: “Zelf heb ik geen last van de crisis”. Zijn kracht of zwakte was dat hij alles weglachte.

In de dagen die volgden op de aanslag is het aangezicht van Nederland enorm veranderd. Er is met spoed een noodd kabinet opgezet, met Diederick Sanders als aangewezen overlever aan het roer. Even leek het de goede kant op te gaan met Nederland. Maar ondanks de plannen van Sanders I blijft de armoede stijgen. In 2028 is de armoede gestegen met 85%. Er zijn nog te veel wetten uit de tijd van De Ruiter en Banjers die de bevolking nekken. Het gaat vooral slecht in de zorgsector en in het onderwijs. De eerste grote groep mensen is al op straat gezet omdat zij de vaste lasten niet kunnen betalen wegens gebrek aan financiën. Dit is veelal te wijten aan de toenemende werkeloosheid. Als de armoede blijft stijgen, gaat het mis met Nederland. Sanders heeft beloofd zich hier sterk voor te maken en Nederland weer het sterke land te maken dat het ooit geweest is. Hij heeft de hulp ingeroepen van minister Roedel. Samen beloven zij Nederland in 2029 weer op de rit te hebben.

Hoofdstuk 1

2028

13 augustus 2030

Martin Drees

De regen komt met bakken uit de lucht en het lijkt er op dat er ook nog onweer op komst is. Ook uit mijn ogen regent het en binnenin mij gaat het onweer tekeer. Het is alweer twee jaar geleden dat ik mijn neefje verloor. Hij was een hele slimme jongen die met de verkeerde mensen in contact kwam. Dit zorgde ervoor dat hij omkwam bij een explosie. De laatste keer dat ik hem sprak was ook de eerste keer dat ik een zaak als onderdeel van de recherche op mij mocht nemen.

02 augustus 2028

07.00, Utrecht, Martin Drees

Ik rij in mijn dienstwagen over de Oudegracht. Het regent pijpenstelen, gelukkig is het nog rustig op de gracht. In een portiekje zie ik een zwerver slapen. Ik druk hard op de claxon en de zwerver schiet omhoog. Ik kan het niet laten om even te lachen. Soms kan ik eigenlijk wel een eikel zijn. Ik ben op weg naar mijn eerste grote moordzaak op de Bemuurde Weerd westzijde. Ook is het de laatste zaak die ik met mijn partner, mentor en zwager Ad Thoren zal doen.

Er is een lichaam gevonden in de sluis. Ondanks dat ik als straatagent mijn portie moord en doodslag wel heb gehad, blijf ik het spannend vinden. Op de radio hoor ik net het nieuws dat Premier De Ruiters is vermoord. Even ben ik stil en moet daarna inwendig hard lachen. Daar missen wij als volk ook niets aan. Ik rits mijn jas dicht en stap uit mijn auto.

De regen maakt het moeilijk om bij het lichaam te komen. Het lijkt erop dat de agenten in dienst moeite hebben met de glibberige reling. Na een half uurtje klunzen hebben de twee mannen het lichaam uit het water gevist. Het lijkt een vrouw van ongeveer 30 jaar. Over de hele lengte van haar rug zit een grote snee, die zo diep is dat haar ruggengraat zichtbaar is. Alsof dat nog niet erg genoeg is, mist zij ook nog haar hoofd. De jongste agent gooit terplekke zijn ontbijt over de voeten van zijn collega. "Gadver Ed, ik heb net een schoon uniform aan, nu stink ik de hele dag!" Schreeuwt zijn doorgewinterde collega hem toe, terwijl hijzelf probeert te verhullen hoeveel moeite het hem kost om zijn eigen kots binnen te houden.

Ik word steeds afgeleid door een irritant getik, dat onder de brug vandaan lijkt te komen. In mijn ooghoek zie ik een wat oudere man in de richting van het plaats delict lopen. Zijn lichtbruine regenjas lijkt op een replica van Sherlock Holmes en zijn plat geregende grijze haren hangen in zijn gezicht. Deze man is rechercheur Thoren. Hij is als tweede rechercheur ter plaatse gekomen nadat het lijk opgevist is. "Sorry dat ik zo laat ben, door de regen is het moeilijk om een parkeerplek te vinden." Ad ziet het lijk en probeert zijn gezicht in de plooi te houden. Hij smeert wat menthol onder zijn neus en bukt over het lijk. Ik wil me ook nuttig voelen, dus ik zet de agenten aan het werk. "Kunnen jullie de omgeving afzetten?" Ik blijf mij mateloos ergeren aan het getik onder de brug. "Ad, hoor jij ook dat irritante getik onder de brug?" Ad kijkt mij afwezig aan en reageert alsof hij mij niet gehoord heeft. "Waar zou het hoofd kunnen zijn, Martin?" Ik ga samen met Ad opzoek naar het hoofd. Terwijl wij zoeken, gaat het getik onder de brug door. "Ad mag ik jouw zaklamp? Ik wil even onder de brug kijken." Ad geeft me zijn zaklamp aan mij. Ik ga plat op mijn buik op de brug liggen. "Ik zie niets door de regen en het gebrek aan licht." Ik sta op en ren terug naar mijn auto. Tien minuten later kom ik terug met een grotere zaklamp. "Licht in de duisternis." Ik schijn met de lamp in het water. "Het is een tak," zeg ik teleurgesteld. Op dat moment wordt de stilte doorbroken door een bloedstollende schreeuw.

Het blijkt een bewoner te zijn die zijn hond aan het uitlaten is in dit hondenwee. Hij blijkt een hoofd te hebben gevonden onder het bankje op het Nijntje pleintje. Ad probeert de man te kalmeren. Uit de auto haal ik een zak om het hoofd in te doen. Als het lichaam inclusief hoofd een half uur later is afgevoerd, rond ik met Ad de laatste zaken af. Ad geeft de Bewoner een kaartje van slachtofferhulp, waarna wij richting onze auto's lopen.

"Het zit mij niet lekker dat ik die man alleen maar een kaartje mag geven, aangezien wij door bezuinigingen zelf geen aandacht meer aan slachtoffers mogen besteden. Ik ben blij dat ik met vervroegd pensioen ga, je mag niets meer als politieagent." "Ik snap wat je bedoelt, zwagertje.

Sinds 2022 maken de bezuinigingen er het leven en het werken alleen maar moeilijker op." "Veel mensen hebben

moeite hun hoofd boven water te houden, geen wonder dat De Ruiters vermoord is. Hij wordt nog steeds als het boegbeeld van deze ondergang gezien.” Ad kijkt mij aan en legt zijn hand op mijn rug. “De bemoeienissen van Gert Groenlo en zijn ondoordachte acties maken het er ook niet beter op.” “Ik denk dat Groenlo de volgende is die vermoord gaat worden.” Ik kijk op. “Nee, vast niet. Hij wordt omringd door beveiliging omdat hij vreest voor zijn leven.” “Gek hè, als je zulke uitspraken doet.” Ad doet moeite zijn lach te onderdrukken terwijl hij langzamer gaat lopen. “Hier moet ik zijn, daar staat mijn auto.” Terwijl ik doorloop draai ik mij plots om. “Zorg goed voor mijn grote zus vanavond, Ad.” Ad lacht. “Natuurlijk!” Hier scheiden zich hun wegen.

Onderweg naar mijn auto gaat mijn mobiel af. Het is mijn neefje, ik had hem net geprobeerd te bellen. “Hé Frederick, hoe is het gabber? Ik heb hulp nodig met mijn laptop, ik krijg allemaal gekke pop-ups.” Aan de andere kant van de lijn hoor ik mijn neefje gniffelen voordat hij antwoordt. “Blijf dan ook van die natuursites af, ome Martin. Maar ik wil je wel helpen, breng ‘m maar bij mij langs wanneer het je uitkomt. Ik ben toch wel thuis.” Ik steek de sleutel in het contact van mijn auto. “Ik breng wat papierwerk naar het bureau, daarna moet nog wat zaakjes afhandelen en dan kom ik jouw kant op. Ik bel je nog even van tevoren.” Ik verbreek de verbinding en start de auto. Eerst moet ik naar bureau Paardenveld, daar heb ik een afspraak met mijn nieuwe partner Victoria.

13 augustus 2030

Martin

Het is even zoeken naar het graf van Frederick, vooral door het slechte weer. Het is toch triest dat een jongen zo jong het leven al moet verlaten. Maar ik denk dat als Frederick wist wat zijn werk teweeg heeft gebracht, hij zich zou omdraaien in zijn graf.

Op deze begraafplaats liggen te veel bekende begraven, waaronder die van mijn ouders en mijn grootouders. Vooral mijn opa is erg belangrijk voor mij geweest: hij was een soort tweede vader voor mij. Helaas heb ik mijn eigen ouders nooit lang gekend. Jannie en ik zijn door mijn grootouders opgevoed. Mijn opa’s motto was: familie gaat boven alles. Dat

is nu mijn levensmotto. Zelfs in een tijd dat de wereld op zijn kop staat en mijn familie zo verspreid is blijf ik zijn motto levend houden.

Jannie en ik zijn opgegroeid in Ondiep waar een groot saamhorigheidsgevoel hangt. Mijn keuze om bij de politie te gaan kwam hieruit voort. Bijna heb ik de klootzak te pakken, nog even en mijn familie is weer compleet. Mijn eerste zaak als rechercheur bracht mij voor het eerst bij hem in de buurt. Ook leerde ik Victoria kennen.

03 augustus 2028

08.00, Utrecht, Victoria

Terwijl ik bij korpschef Maxwell op mijn nieuwe partner zit te wachten kijk ik eens naar de mensen om mij heen. Twee zijn aan mij voorgesteld als Willem Buis en Achmed Tahir: twee aardige mannen, al lijkt Willem mij wel een harde man met zijn hart op de goede plek. Achmed is een gespierde man die volgens mij iedere dag in de sportschool te vinden is.

Terwijl ik Willem en Achmed weg zie lopen komt er een man uit de lift. Mijn mond valt bijna open. Deze man is licht gespierd, donkerblond haar met van die ogen gevuld met onschuld. "Mevrouw Lange te Voor, komt u maar binnen." In de deuropening staat een wat oudere man met een walrusnors. Hij stelt zich voor al Jim Maxwell en vertelt dat hij de korpschef is. "Je nieuwe partner komt er ook zo aan, hij is even wat papierwerk aan het afhandelen."

Na het invullen van een stapel formulieren staat de man met de onschuldige ogen achter mij, even slaat mijn hart een slag over. "Martin Drees, ik hoor dat jij mijn nieuwe partner bent." Ik pak zijn uitgestoken hand en stel mijzelf voor. Victoria Lange te Voor aangenaam." Jim kijkt ons aan "Martin en Victoria, ga eerst even wat eten. Daarna moeten jullie door naar het mortuarium. Het lijkt dat uit de Weerdsingel is gevestigd wordt daar onderzocht." Wij pakken onze jassen en vlak voordat ik mij om wil draaien gooit Jim een pasje naar mij toe. "Je identificatie, werk ze.

"Wij lopen het kantoor uit richting de uitgang. Samen gaan we naar het Neude om daar te ontbijten en elkaar wat beter te leren kennen.

10.00, Martin

"Het ruikt hier vreemd Martin," zegt Victoria met opgetrokken neus. "In het mortuarium hangt altijd een vreemd luchtje, dat is lijkenlucht." Ik kijk mijn partner aan en geeft haar een knipoog.

Victoria is een jonge en zeker niet onaantrekkelijke dame, ravenzwart haar, ogen die door je ziel heen dringen en de langste benen die ik ooit gezien heb. Victoria vertelde mij tijdens het ontbijt dat zij is opgegroeid met drie broers, zij omschrijft zichzelf als het type "tomboy." maar ook met een

sterk empathisch gevoel. Haar vader die psychiater was heeft haar enorm beïnvloed. Met deze eigenschappen past zij erg goed bij de politie.

10.01, Victoria

Ik zit net drie maanden bij de recherche en ik ben blij dat ik aan de knappe Martin ben gekoppeld. Jammer dat ik getrouwd ben met een saaie econoom. Die Martin blijft een lekker ding. Roderick en ik zijn wel gelukkig samen maar soms kan ik het niet voorkomen, dan fantaseer ik hoe het leven zonder hem zou zijn.

“Pfff het blijft een vreselijke stank.” Het is moeilijk gewend te raken aan de geur van een stoffelijk overschot. Martin moet stiekem lachen om mijn reactie en geeft mij wat menthol om onder mijn neus te smeren. “Dat helpt tegen de geur.” Martin knipoogt en ik zie het witte streepje onder zijn neus. “Wie is deze dame?” Martin kijkt naar de lijkschouwer. “Het stoffelijk overschot is Alida Kranendorp. Zij is een schoonmaakster bij Heinz Inc.” “Wat is de doodsoorzaak?” vraagt Martin “Het slachtoffer is gewurgd, daarna met een jachtmes van bil tot nek open gesneden.

” Kijkend naar het stoffelijk overschot kan ik maar aan een ding denken: “Degene die dit op zijn geweten heeft, is echt een monster.”

10.40, Martin

Ik denk dat ik de naam Heinz al eens eerder gehoord heb, hij komt wel heel bekend voor. Ging zijn nichtje niet om met een man genaamd Adriaan Heinz? Ik heb Tilly al een hele tijd niet gezien, ik zal het vanmiddag eens aan Jannie vragen.

11.00, Martin en Victoria

Het hoofdkantoor van Heinz.inc is gevestigd aan het Janskerkhof. Martin en Victoria stappen hun dienstwagen uit en lopen naar het kantoorpand op de hoek van het plein. Het weer is omgeslagen van regen naar zon. Op de terrassen zitten mensen gezellig te praten en te drinken. “Ben je er klaar voor?” Martin kijkt Victoria aan. “Zeker weten.” Victoria trekt haar jas recht.

De rechercheurs lopen de hal binnen en worden ontvangen door een lange blondine die haar schoonheid niet onder stoelen of banken steekt. Haar sexy mantelpakje laat niets aan de fantasie over. De antieke doch luxe indeling bevat Victoria, het doet haar herinneren aan een locatie waar zij al eens naar een feestje is geweest met Roderick.

“Goedemorgen, mijn naam is Alice Kranendorp, ik ben de persoonlijke secretaresse van dhr. Heinz” Martin steekt zijn hand uit “Goedemorgen mevrouw Kranendorp mijn naam is Martin Drees en dit is mijn partner Victoria Lange te Voor. Kunt u ons vertellen waar uw baas is?”

“Mijn baas is waarschijnlijk nog in Den Haag, hij heeft gisteren een overleg met premier De Ruiters gehad. Het overleg ging tot laat door en hij heeft daar in een hotel geslapen. Hij zou er eigenlijk al moeten zijn, maar ik heb nog niets van hem vernomen.” “Zijn er medewerkers vandaag niet komen opdagen?” vraagt Victoria. “Een van onze schoonmaaksters en onze gastvrouw,” antwoordt Alice. “Een van jullie schoonmaaksters is namelijk gevonden in de Weerdsingel, het gaat om Alida Kranendorp.” Bij het noemen van Alida’s naam breekt Alice in tranen uit. Victoria realiseert zich net te laat dat de achternamen van deze dames overeenkomen en dat houdt in dat zij net aan Alice heeft verteld dat iemand uit haar familie gevonden is in de Weerdsingel. “Onze welgemeende condoleance en excuses voor deze gigantische blunder.” Weet Victoria nog recht te trekken. Martin heeft de link nog niet gelegd. Dat bleek later op te maken uit de verbaasde blik op zijn gezicht toen Victoria afscheid nam van Alice.

“Waarom zo’n enorme haast om te vertrekken?” Vraagt Martin aan Victoria. “Alice is familie van Alida, het slachtoffer dat nog geen paar uur geleden uit de Weerdsingel is opgevist.” Martin krabde op zijn hoofd en zag de blunder ook in. Hij was vooral teleurgesteld in zichzelf omdat hij de link niet eerder had gelegd. “Kut wat een groentjesfout!” floept Martin eruit. Snel stappen Martin en Victoria in de dienstwagen en rijden terug naar het hoofdbureau.

14 augustus 2028

10.00, Ondiep, Martin

Ik rij de wijk in waar Jannie en ik zijn opgegroeid. Ik zet mijn auto neer op de Hogelanden en loop naar de Pippelingstraat terwijl de regen uit de lucht valt. Iedere stap dichterbij Jannies huis lijkt het lood in mijn schoenen zwaarder te worden.

Ik herken het oude huis van opa Drees. Fred Drees was de vader van mijn moeder, hij nam de opvoeding van Jannie en mij op zich toen onze ouders verongelukten.

Opa was altijd streng maar rechtvaardig, vooral naar mij toe. Hij probeerde van mij een echte man te maken. Jannie was altijd zijn oogappeltje, wat mij soms jaloeers maakte op haar. Jannie was er ook bij toen hij overleed, zij heeft hem tijdens zijn lange ziekbed bijgestaan. Als ik een gelovig man zou zijn zou ik bidden om kracht voor het gesprek dat ik straks ga voeren.

10.00, Jannie Thoren

Ik probeer al een paar uur lang mijn zoon Frederick te bellen. Vandaag begint Frederick met zijn nieuwe functie als assistent-manager bij een of ander groot IT-bedrijf, hij heeft mij wel verteld hoe het heet maar ik ben het vergeten. Ik moet wel steeds aan ketchup denken, maar hij neemt de telefoon maar niet op. “Ad, Heb jij al wat van Frederick gehoord?” Vanuit de badkamer klinkt de stem van Ad Thoren: “Nee schat, hij zal vast al naar zijn werk vertrokken zijn. Als hij er vanavond nog niet is, bellen we hem wel. Hij loopt vast niet in zeven sloten tegelijk.” “Hij is niet verschenen op zijn werk en zijn vrienden hebben ook niets van hem gehoord sinds gistermiddag”. Aan Ad heb ik ook niets, ik had er bij Martin ook een hekel aan als ik hem niet kon bereiken. Martin is altijd een drukke jongen geweest, pas toen hij naar de politieacademie ging werd hij rustiger. Frederick lijkt heel veel op zijn oom, soms zie ik Martin in het kle.....

Ik schrik als de deurbel gaat, ik verwacht vandaag geen bezoek. Vanuit het raam zie ik mijn kleine broertje Martin voor de deur staan met zijn gezicht op onweer. Op dat moment zakt er een zwaar gevoel mijn maag in en veranderen mijn

benen in lood. Iets in mij vertelt mij dat er iets mis is. Ik ben altijd al een gevoelsmens geweest en mijn voorgevoel is vaak goed. Ik loop naar de deur en kijk Martin aan die daar staat met zijn strakste politieagenten gezicht. "Jannie waar is Ad? Ik moet jullie iets vertellen." Even is het stil, mijn mond wordt kurkdroog. Na even geslikt te hebben riep ik mijn man. "Ad, kom even naar beneden. Volgens mij is er iets goed mis met een van onze kinderen". Aan Ad zijn gezicht te zien deelde hij mijn voorgevoel. Hij kent Martin als geen ander, vooral na hun tijd samen bij de politie. Toen ik Ad leerde kennen was er meteen een klik tussen hem en mijn broertje. Ad heeft Martin dan ook geholpen in zijn politiecarrière. Martin begint te praten: "Jannie, Ad, ik kom net uit het centrum. Er is gisteravond een explosie in de woning boven Grillroom De Nachtegaal geweest. Alle bewoners zijn om het leven gekomen, maar het ergste komt nog. Buiten op straat vonden wij het lichaam van Frederick." Verder zie ik Martins lippen bewegen maar hoor de woorden niet meer. Het enige wat ik hoor is het breken van mijn hart. Naast mij zie ik Ad zichtbaar instorten, ik heb hem nog nooit zo zien huilen.

10.15, Martin

Ondanks alle emoties in mijn lijf komt de knoop in mijn maag eindelijk los. Ik heb onderweg naar mijn zus verschillende scenario's in mijn hoofd afgespeeld, maar ik besloot het direct te vertellen, alsof je een pleister van een wond trekt. Voor Jannie en Ad stort hun wereld in. Hun zoon is dood en hun enige dochter het huis uit. Hoe gaan zij dit aan haar vertellen? In de stilte kun je een naald horen vallen. Ik sla mijn armen om beide heen. Samen huilen we om het verlies.

10.20, Jannie

Ad was vorige week nog de mentor van Martin. Vlak na die vreselijke moord bij de Weerdsingel is Ad met vervroegd pensioen gegaan. Dit was al gepland, maar ik merkte dat die avond hem niet in de koude kleren was gaan zitten. Toen ik hem leerde kennen was het liefde op het eerste gezicht. Hij is altijd een gesloten man geweest, tien jaar ouder dan mij, maar zo ontzettend stoer. Ik ben in die tijd veel vrienden verloren die vonden dat ik een fout maakte, maar het hart wil

wat het hart wil en ik was halsoverkop verliefd op hem. Wij trouwden een half jaar later en nog een half jaar later werd Frederick geboren. Hij is vernoemd naar mijn opa Fred Drees. Frederick was altijd een levendige jongen, maar erg op zichzelf. Tilly, die twee jaar later geboren werd, was heel anders. Zij was heel sociaal en stond altijd graag in het middelpunt van de belangstelling. Ad is altijd de grote held van Tilly geweest, maar dat weerhield haar er niet van om al haar mannelijke medeleerlingen in de bosjes af te werken. Frederick en Tilly waren water en vuur maar als het eropaan kwam, stond Frederick voor zijn kleine zusje klaar. Ondanks deze band was Tilly al snel het huis uit, ze ging samenwonen met Adriaan Heinz. Adriaan verving Ad als haar held. Adriaan had zijn eigen ICT-bedrijf en adviseerde bedrijven met de besluitvorming. Adriaan en Tilly schelen net als haar ouders tien jaar. Adriaan hielp Frederick zelfs aan een baan in zijn bedrijf. Het bedrijf waar ik net niet op kon komen.

Voor de familie Thoren is het vandaag een dag van rouw. Alles is vanaf vandaag anders.

10.21, Ad Thoren

Deze dag die zo normaal voorbijging voor andere mensen, zal altijd een diepe betekenis hebben voor mijn familie. Dit is de dag dat Frederick stierf. Dit is het begin van het einde van de familie Thoren. Op de achtergrond hoor ik de tv, waarop beelden te zien zijn van de herdenking van Premier De Ruiter. Het is alweer 10 dagen geleden dat hij om het leven kwam en vandaag wordt zijn dood herdacht. Er is een staat van rouw afgekondigd. Ondanks de staat van rouw zijn er een hoop Nederlanders die er geen nacht van wakker hebben gelegen, waaronder ik. De Ruiter stond vooral bekend als de man die Nederland naar de afgrond geholpen heeft. Ik merk dat ik het nummer van Tilly al ingetoetst heb. Ik kan het haar maar beter nu vertellen. "Met Tilly Thoren, met wie spreek ik?" Met trillende stem antwoord ik: "Hai schat met je vader, hoe snel kun je hier zijn?" "Hoezo, pa, wat is er?" "Dat vertel ik je wel als je hier bent, ik wil het niet over de telefoon bespreken." Ik hang op en merk dat ik de tranen voor de zoveelste keer in nog geen half uur niet meer kan tegenhouden.

Hoofdstuk 2

03 augustus 2028

11.30, Den Haag, Adriaan Heinz

In het Haga ziekenhuis is de enige overlevende van moordaanslag op Premier De Ruiters binnengebracht. De man heeft brandwonden over de hele linkerkant van zijn lichaam. De dienstdoende arts op de spoedeisende hulp is Dokter Willemse. Hij stelt aan de hand van een ID-Checker vast dat de overlevende Adriaan Heinz is. Heinz is de adviseur van Premier de Ruiters sinds het opstellen van het regeerakkoord van 2022. Ook heeft hij andere politieke kopstukken geadviseerd, zoals ex-premier Banjers. Dokter Willemse belt de politie om te vertellen welke patiënt er bij hem is binnengebracht.

21 augustus

09.00, Ad Thoren

Ik staar uit het raam van mijn kamer. In het Willem Arntz huis is het sober en rustgevend, precies wat ik nodig heb. Ik mij heb laten opnemen na de dood van Frederick, want ik ben meer gaan drinken en ik heb twee dagen geleden een zelfmoordpoging gedaan. Ik voel het warme bad nog en de pijn toen ik mijn polsen doorsneed. Tot mijn spijt heeft Jannie mij gevonden en heeft zij tijdens het wachten op de ambulance het bloeden kunnen stoppen. Jannie is verpleegkundige geweest, en haar kennis is nog altijd aanwezig. Ik heb het overleefd maar de artsen wilden mij ter observatie houden. Daarna heb ik mijzelf laten opnemen. Het is mijn taak om mijn kinderen te beschermen maar voor mijn gevoel heb ik gefaald. Als ik aan Frederick denkt, beeld ik me een kleine verlegen jongen in, een jongen die erg slim was maar zo onhandig als het op dames aankwam. Het is moeilijk voor te stellen dat mijn zoon er niet meer is. Het is alsof ik een stuk van mijzelf mis. De begrafenis heb ik gemist omdat ik toen al opgenomen was.

09.05, Jannie

Sinds Ad opgenomen is heerst er stilte in het huis, voel ik mij hier erg eenzaam. De muren komen op mij af en iedere keer als ik de badkamer inkom staan de tranen mij in de ogen. Iedere keer zie ik Ad weer in bad liggen, overal bloed en zijn

polsen opengesneden. Ik mis het geluid van de kinderen in ons huis. Frederick zat altijd op zijn kamer achter de computer of was onderweg om een van zijn vriendjes met de computer te helpen. Het is nog steeds moeilijk voorstellen dat Frederick in duistere zaken verwickeld was. Het enige kind dat ik nog heb zie ik bijna niet meer sinds zij bij haar vriend Adriaan is ingetrokken. Voor die tijd zag ik haar al weinig. Ik heb haar voor het laatst op de begrafenis gezien, maar daarna niets meer van haar gehoord. Martin komt vanavond nog langs, maar heeft nu nog dienst. Ik trek mijn jas aan en loop de deur uit om Ad te bezoeken. Eenmaal buiten valt de regen met bakken uit de hemel. Dat wordt rennen naar de bushalte.

10.00, Tilly Thoren

Het is druk in de Bijenkorf, vandaag heb ik Adriaans creditcard meegekregen om een nieuw geurtje uit te zoeken. Hij vond dat ik een beetje down was door het “gedoe” met mijn vader en hij vindt shoppen de beste manier om mij op te vrolijken. Als ik ergens van houd is het de ene winkel in en de andere weer uitgaan met tassen vol kleren. Vorige maand ben ik 25 geworden en vorige week heb ik besloten niet meer bij mijn ouders te blijven wonen maar om bij Adriaan in te trekken. Adriaan is de man van mijn dromen: knap, hij heeft invloed en is rijk. Hij woont in een herenhuis aan de Biltstraat en heeft een kantoorpand op Janskerkhof. Ik ben het kleine huisje in Ondiep gewend waar ik met mijn ouders en broer woonde. Nu heb ik alles wat mijn hartje begeert. Na een dag shoppen kom ik thuis met een geurtje, maar ook met een paar tassen nieuwe kleding. Ik wil er wel mooi uitzien als de vriendin van een groot zakenman. “Hoe vind je mijn nieuwe outfit, schatje?” Vraag ik als ik op mijn sensueelst de trap afloop. In de grote woonkamer zit Adriaan in zijn werkstoel, hij heeft zijn laptop op schoot en een glas wijn op het tafeltje naast zijn stoel. Op de achtergrond klinkt U2 door de speakers. Gelukkig is Adriaan niet zo’n oude slof die altijd klassieke muziek luistert. Adriaan mag dan wel vijfendertig zijn maar hij is nog jeugdig. Gelukkig doen mijn ouders niet moeilijk over het leeftijdsverschil.

“Het staat je goed, lieverd. Heeft het winkelen je een beetje opgevrolijkt?” Adriaan kijkt over de rand van zijn laptop met

een quasi-geïnteresseerde blik. “Ik heb het nog steeds moeilijk met de dood van Frederick. Hij was mijn grote broer en mijn beschermer. Hij kwam altijd voor mij op.” Adriaan legt zijn laptop aan de kant en loopt naar mij toe. Hij neemt mij in zijn armen en dan fluistert hij: “Ik zal je altijd beschermen en er altijd voor je zijn. Jij bent mijn grote liefde en ik ga je gelukkig maken.” Er komt een warme gloed over mijn lichaam en ik kus Adriaan teder op zijn lippen. Adriaan klinkt erg oppervlakkig, maar hij is een grote steun geweest. Nog steeds eigenlijk.

10.30, Adriaan

Tilly is nog jong. Zij weet niet veel van verlies, terwijl ik met mijn 35 jaar beter bekend ben met de dood en met lijken. Ik weet hoe ik met verwerking om moest gaan. Mijn vader zei vroeger altijd: “Even huilen, tranen drogen en weer doorgaan, het leven gaat verder.” Ik kan mij ook niet herinneren dat mijn vader ooit gehuild heeft, ook niet toen mijn moeder overleed aan een overdosis slaappillen. De avond na de begrafenis zat hij alweer in het vliegtuig naar Japan voor een zakendiner. Hard werken is er met de paplepel bij mij ingegoten. Lijken heb ik ook genoeg gezien. Eerst vroeger in het leger en afgelopen week, toen er een personeelslid is overleden. Ik lag zelf in het ziekenhuis. Het personeelslid is gevonden in de sluis bij de bemuurde Weerd. Zij was ook nog eens de zus van mijn assistente en maîtresse Alice Kranendorp. Gelukkig weet Tilly niets van Alice, anders zouden de dames elkaar afmaken. Met Alice kan ik gesprekken op niveau voeren en haar dominantie tussen de lakens is alleen maar een pluspunt. Tilly is heel lief en zorgzaam en ontzettend knap. Ik kijk nog een keer naar de reservering voor de dinerzaal bij het Amstel Hotel morgenavond op mijn scherm. Dan wil ik Tilly ten huwelijk vragen. De grote ring brandt al in zijn jaszak. Vanavond eerst haar vader om haar hand vragen.

18.00, Tilly

Tilly gaat met Adriaan bij haar vader Ad op bezoek. Als Adriaan en Tilly de kamer van haar vader in lopen, zit Ad voor het raam naar buiten te staren. Hij is erg afwezig. Zijn schoonvader zou een gevaar voor zichzelf kunnen zijn voor

zichzelf of Tilly, dacht Adriaan. Toen Ad doorhad dat zijn dochter er was leek het alsof er een knop omging. Hij had een helder moment, dus Adriaan maakte daar gebruik van. Hij wacht totdat Tilly naar het toilet /gaat. Dan gaat Adriaan naast Ad zitten. “Beste meneer Thoren, u weet dat uw dochter en ik samenwonen. Ik zou u graag om haar hand willen vragen. Ik zou graag met haar trouwen.” Een traan welt op in Ad zijn oog. “Natuurlijk Adriaan, ik kan mij geen betere man voorstellen voor mijn dochter.” Adriaan verontschuldigde zich toen Tilly terugkwam van het toilet.

“Mijn excuses, ik moet naar een afspraak in Den Haag. Tilly, ga jij mee of blijf jij nog even bij je vader?”. “Ik pak wel een taxi terug, schat. Tot straks,” antwoordde Tilly. Adriaan pakte zijn tas en jas en liep de kamer uit. Nog even keek hij Ad aan, geeft hem een knipoog en doet zijn vinger voor zijn lippen, het gebaar dat hij niets mocht verklappen. “Wat gaat je aanstaande doen, schat?” Tilly keek met een verwarde blik naar haar vader. “Mijn aanstaande? Weet jij iets wat ik niet weet?” Ad besepte zijn verspreking “Nee helaas niet, ik vind jullie gewoon een heel leuk stel.” “Maar nu heb ik nog geen antwoord, schat.” Ad keek zijn dochter aan met een nieuwsgierige blik. “Hij heeft pijnbestrijding. Adriaan was aanwezig tijdens de aanslag op De Ruiters is hij is toen ernstig verbrand, alle wonden zijn wel mooi weggewerkt maar hij heeft nog wel eens in de maand pijnbestrijding omdat pijn onderhuids zit, vandaag is zijn eerste behandeling na de aanslag.” Ad kijkt naar zijn dochter. “Wat een sterke man zeg, ik ben zo blij voor je dat je hem hebt getroffen”.

20.30, Den Haag, Adriaan Heinz

“Als adviseur heb ik altijd al veel aanzien gehad. Als hoofd van Heinz Inc. kom ik in contact met veel invloedrijke mensen. De bekendste is Premier De Ruiters geweest. De avond dat het torentje in vlammen opging staat nog in mijn geheugen gegrift. Die avond vond ik de Premier in zijn kantoor met een kogel in zijn hoofd, daarna brak er op verschillende plekken tegelijk brand uit. Ik kon mij verstoppen in een boekenkast, maar niet voordat de vlammen mijn jas van achteren te pakken kregen. De geur van verbrand vlees prikt nog in mijn neus.” De arts die Adriaan behandelt kijkt met bewondering